

6 NOV. 1981

ÜZENET

A VENEZUELAI MAGYAR

EVANGÉLIUMI

KERESZTYÉNEKHEZ

*Az ég és a föld
elmúlik,
de az én beszédeim
nem múlnak el.*

Márk 13,31

xxx.évf. 7.sz.1981. OKTÓBER

"Ha valahol azt látjuk, hogy Isten igéjét tisztán hirdetik és hallgatják, és a sákramentumokat a Krisztus rendelése szerint kiszolgáltattják, akkor semmiképpen nem lehet előttünk kétséges, hogy ott megvan az Isten egyháza, mert nem csalhat az az ígérete, hogy "ahol ketten vagy hárman egybegyülnek az én nevemben, ott vagyok közöttük". Mindezeket csak hit által lehet megérteni, és éppen ezt fejezzük ki azzal, hogy azt mondjuk: hisszük az egyházat."

/Kálvin:Institució/

Házi-magános vagy családi- istentisztelet

A REFORMÁCIÓ AJÁNDÉKA

Az Atyának és Fiúnak és Szentléleknek nevében.
Ámen.

Ének: Erős vár a mi Istenünk, 68.

Imádság: Mennyei Atyánk! Te nem hagytad magára ezt a világot, és nem hagytál magára közülünk senkit. Megkerestél minket, akik elhagytunk, és megtaláltál, akik elvesztünk: Fiadban az Ur Jézus Krisztusban megbékéltél velünk, utat nyitottál, és reményt adtál nekünk. Kegyelmedre nézz, ne bűneinkre. Áldd meg igédet, hogy benne a te életadó beszédedet halljuk a Krisztusért. Ámen.

/Barth Károly imádságos könyvéből/

Ige: "Megszáradt a fű, elhullt a virág; de Istenünk beszéde mindörökre megmarad!"
Ésaiás 40,9.

A reformáció legnagyobb ajándéka, hogy újból felfedezte, és első helyre tette az Isten beszédét, az Igét.

Az ember mindig szerette a természetben és emberben található szépséget, s benne kereste az Istent. Milyen ékesek voltak az Ókor templomai! Szerette a szép szót s a bölcsességtitkait, s az istenit akarta benne felfedezni. Szerette a szép kultuszt, az istentisztelet megragadó, pompázó szépségét.

Minderre azt mondja az ige, hogy ez fű és a mezőnek virága. Tudomásul kell vennünk, hogy ami emberi látomás vagy emberi alkotás, az mind mulandó. Az idő alá van vetve, az elmulás világába tartozik, és elmulik az emberrel, a földi világgal együtt.

Szépek azok az énekek és oratóriumok, amelyekkel az Isten nagyságáról beszél a hívő ember. Szépség van azokban a gondolatokban, amelyekkel Istent akarjuk megragadni. Megragadó lehet, ahogy elmondjuk, milyen nagy-nak tapasztaltuk meg az Istent, és kifejezzük, milyen nagy is a kegyelem.

Minden dicséret és minden istenkeresés azonban fű és virág, amely virágzik és elhervad és elszárad. Nem az a döntő, hogy mi milyennek láttuk Istent. Nem az a fontos, hogy mi mit mondunk róla. A döntően fontos az, hogy mit mond az Isten önmagáról.

Az igaz istenismeret forrása maga az ige, a Kijelentés. Mennyi tévelygés fakadt már abból, hogy az ember elmondta, milyennek gondolta az Istent. De mennyi áldás fakadt abból, hogy az ember visszatért az Isten igéjéhez. A tridenti zsinat legnagyobb vívmánya az a felismerés volt, hogy az egyházat a romlásaiból meg kell építeni, és meg kell reformálni. A II. vatikáni zsinat legnagyobb tette az volt, hogy jobban az egyház központjába állította az Igét, a Bibliát, mint valaha is tette a multban. A döntő - s ez köt össze igazán bennünket, különféle egyházakat - az, hogy az Isten tulajdon beszéde és kijelentése a mi hitünk alapja. Erre emlékezünk, s ezt vesszük hálával Isten kezéből a reformáció ünnepén.

Az Isten beszédéről azt olvassuk, hogy mindörökre megmarad. Azért marad meg, mert ez több, mint emberi szó. Az igében Isten magát közli, a kegyelmét adja, s a testté lett igében, Krisztusban Isten kegyelme lesz kézzelfogható jelenlevő valóság a számunkra.

Az igének ereje van. A Jézus szava szerint ez: lélek és élet. Az ige csodája az, hogy megérinti az ember lelkét, és élni kezd benne. Az ige úgy lesz erővé, hogy fogékonnyá tesz az Isten Léleke valóságára, s az ige által a Lélek élni kezd bennünk. Világosságot kapunk általa, és látjuk úgy magunkat, az életet, ahogy különben soha nem láthattuk volna. Látni kezdjük az Isten akaratát az életünkben, és tudunk engedelmeskedni az Isten akaratának. Erőt kapunk a Lélek által, és magunk elcsodálkozunk, mire vagyunk képesek: le tudjuk győzni magunkban a rosszat, a bűnt és tudjuk cselekedni a jót. Egy másfajta élet kezdődik el bennünk, s felette nincs hatalma még a halálnak, a mulandóságnak sem. Megmarad bennünk az ige, és mi megmaradunk az ige által.

A reformáció ajándéka tehát az, hogy az ige által új életet kezd bennünk. Vagy újra kezdi az életet bennünk. Megújít új, közösségi életre, mert él bennünk az ige. Pál apostol szavával: él bennem a Krisztus, az élő ige. Legyen bennünk Krisztus, mi legyünk Krisztusban.

Amen.

Közös imádság: Miatyánk

Ének: Térj magadhoz drága Sion, 69:1.

Áldás: "Növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében." Amen.

**** EMLÉKEZZÜNK ****

A VIRÁGBA BORULT TÜNDÉRKERT

- Bethlen Gábor születésének 400. évfordulójára -

"A Tündéerkert virágba borul." Ezt írta Móricz Zsigmond alcimnek az Erdélyről szóló trilógiájának második kötete elé. Ez talán egymagában is elegendő lenne ahhoz, hogy Bethlen Gábor halhatatlan maradjon. Mert lehet-e annál nagyobb dicsőség az uralkodó számára annál, hogy a rábizott néppel való törődés emlékeként évszázadok múlva is egy tündéerkert képe lebeg az utókor szeme előtt? Vallásszabadság és türelem a vallásháborúk korában, békés együttélés fajilag nagyon is vegyes lakosságú területen, szabad iskola-tartás jobbágyfiaknak és nemesítés jobbágyból lett lelkészek utódai számára a parasztlázadások idejében: mindez magában is kivételes képességű uralkodóra mutat. Maga hitvalló református fejedelem volt, de minden alattvalóját egyformán támogatta, mert mint írta "vétkeznek azok, kik nyelvükkel szeretik Istent, de közben, ha lehetne, elnyelnék felebarátjokat, és megfojtanak minden ő életének nemében."

Bár uralkodása és műve alapján tündéerkert képe él bennünk, alakja elmosódottabb, mint elődeié, pl. Báthory Istváné. Talán hiányzott belőle az az önzés és önimádat, mely a legtöbb történelmi nagyság jellemző vonása. Kétszer is kitért a legnagyobb tisztesség elől - királlyá választották, de nem hagyta magát megkoronázni, mert úgy érezte, ezzel nem használ népének.

Nehéz időkben uralkodott. A Habsburgok számára a tét nem Középeurópa volt, hanem az egész Nyugat. Ők Magyarországot már nem tekintették Nyugat védőbástyájának, mert a török veszély már nem fenyegetett, Ma-

gyarország legfeljebb csak Bécs védőbástyája maradt. Szemük az egész Nyugatra nézett, s még az ellenreformációt is dinasztikus érdekeik alapján irányították. Bethlen Gábor szeme viszont a Kárpátok völgyén volt. Ő olyan hatalmi súlypontot akart kialakítani, amely Délre nézett volna. Ezért szövetekezett az osztrák és cseh rendekkel, ezért tudta megnyerni sok katolikus főúr támogatását, ezért szorgalmazta később a baráti viszonyt Lengyelországgal.

Ebben a történelmi helyzetben a fejedelem magyarsága és református meggyőződése éppugy ellentétek nélkül tudott egybeolvadni, mint -az ellentétes példát véve- a Habsburgok dinasztikus érdekei az egyetemes és "szent" császárság gondolatával. Mint református csupán a katolikus császárral viaskodott volna. De mint magyar és köznemes, a Nyugatra néző, Keletet elhanyagoló császárral is szemben állott. Az ellenreformáció nagy képviselőjét, Pázmány Pétert azért tekintette ellenfelének, mert mögötte -akarva, nem akarva- annak a bécsi udvarnak árnyékát kellett látnia, mely Magyarországot a saját nyugati érdekei igájába akarta befogni. Közben azonban Kolozsvárott jezsuiták éltek és munkálkodtak, amit példaképnek tekintett a gyulafehérvári egyetem alapításánál. A királyi Magyarország számára háromszor is kiharcolta a vallási türelmet, s ezt nemcsak hittestvérei védelmében tette, hanem abban a meggyőződésben, hogy a magyarság egységes fellépésének egyik akadályát küszöböli ki. Ez nem sikerült. De az országot hozzá segítette ahhoz, hogy elkerülje szomszédai végzetét, amelyeket egyszerűen bekebeleztek az örökös tartományok közé.

Ma nem divat vallásos érzelmeket hangoztatni, Bethlen Gábor cselekedeteit azonban nem lehet megmagyarázni, őt magát nem lehet megérteni mély, személyes vallásossága nélkül. Nem csak a dogmatikus hitismereteire, a hitviták tételeire gondolunk /a hit cikkelyeit épp oly jól ismerte, mint a vitázók/, hanem a vallás gyökereiből táplálkozó mély emberségére, szeretetére, s a felelősség érzésére, hogy tetteiért számot adni tartozik. Mint fejedelemnek, a "közösségi bűnök" ellen is fel kellett lépni. Milyen bűnök ellen? Pl. ha "hivatalokra nem érdem mozdít elő, vagy pl. a

megvesztegetés", ha a "jobbágyok kiméletlen adóvégre-hajtással konoztatnak." Folytathatnók, de felesleges. Bethlen Gábor nemcsak kivirágoztatta a Tündéerkertet, hanem még a vallás elvi tanításaiból is közösségi vi-rágokat fakasztott.

Mint magyar és mint erdélyi felismerte, hogy a biztonságot a törökkel szemben csak az ország minden lakosának harmónikus együttélése adhatja meg, s ez a lehetséges útja az ország egyesítésének. Mint református fejedelem magáévá tette udvari prédikátora szépen megfogalmazott alapvető tanítását: "Teneked, felső méltóságbeli embernek, úgy mint főnek, életed nem a tied, hanem az egész emberi társaságé és egyen-egyen minden emberé, nemcsak a teveled egyhitüeké." Hitte azt, hogy Isten a hatalmat az uralkodóknak csak sáfárkodásra adja. A vagyonától megfosztott árva köznemes gyerek tehát sem nem isteni jog, sem nem szerencse alapján lett fejedelem, hanem az isteni kegyelem, a predestináció ajándékából. A predestinációs hit nem vezet egyrészt sem közönyre és reménytelenségre, másrészt "felfuvalkodott állapotra" sem. Ha elhittük volna magunkat, s az Istent elfelejtettük volna, oka lett volna szerencsétlenségünknek - írja egy helyen.

Vallotta, hogy miután, hite szerint, az uralkodót Isten iktatja be, és Isten kegyelméből uralkodik, ezért nem érezheti magát a törvényeken felül állónak, mert egyedül Isten, a törvények szerzője, áll azok felett. A vallásszabadság és a nemzeti együttélés kérdésében egyik erdélyi fejedelem sem tartotta magát oly szigorúan az írott és íratlan törvényekhez, mint Bethlen Gábor. Az ő türelme a hitéből és meggyőződéséből fakadt, de ugyanide jutott a katolikus Zrinyi Miklós is, amikor azt mondta a protestánsoknak: Kegyelmetek szabadsága az én szabadságom, kegyelmeteken esett sérelem az én sérelmem.

A VXII. században még oly ritka megértés tehát hazánkban nem volt egy vallás kiváltsága, és ha ez a református fejedelmekben jobban kifejlődött, első-sorban annak volt köszönhető, hogy teljes összhang volt a hitük, magyarságuk és az akkori világhelyzet szemlélete között. Bár Bethlen Gábor politikáját nem egyszer összehasonlították a Richelieu-ével, s őt magát korunk egyik erdélyi költője "álorcás magyar"-nak

nevezte, a Gondviselés megkimélte a biboros ellentmondásos, nehéz sorsától, hogy hazája érdekében Róma ellen kellett viselnie háborút.

Egy rövid emlékezésből sok minden kényszerűség-
ből kimarad. Nem beszéltünk a román nyelvű Biblia kiadásáról, a sok iskola létesítéséről, a morva testvérek befogadásáról, az ipar és kereskedelem felvirágzásáról. Szólni kellett volna arról, hogy mit jelentett a külső háboru és belső béke, a siker, árulás és megbocsátás, a hála, a remény gyakorlása az egész nemzet számára - de hát ki tudná a Tündéerkert minden virágának szépségét leírni és felsorolni?!

Életének legszebb tanítása mégis az, hogy a hit isteni és felebaráti parancsa sohasem kerülhet ellentétbe a fejedelmi kötelességekkel. Ha átérezzük, hogy Isten minden hatalmat, minden vagyont csak sáfárkodásra ad, hogyan is lehetne azt a felebarát ellen fordítani? A jog elnyomhat. A kötelesség és a szeretet soha.

VLADÁR PÁL .

GYERMEKEKNEK

Közöljük, hogy az "ÜZENET" legutóbbi, szeptemberi számának Gyermekekről feltett bibliai kérdésekre az alábbiak küldtek be helyes megfejtést, és nyertek jutalmat:

Bisits Claudia,
Gyömbér Imre,
Tarlós Erzsébet,
Tarlós László.

A helyes megfejtést beküldők könyvjutalmat nyertek, amit személyesen vehetnek át a lelkészlakban.

A beküldött megfejtések kevés számából arra kell következtetnünk, hogy a szülők, kedves olvasóink, figyelmét elkerülte a lapunk Gyermekekről, és nem hívták fel rá a gyermekek figyelmét. A gyülekezeti Lap mindnyájunké, és így a gyermekeinké is. A jövőben erről el ne felejtkezzünk!

AZ IRISORAI SZARVAS

Virradt. A fákra egyre csendesebben
rivallt alá a mély felhőtörök.
Gáncsot vető boróka-rengetegben
akadtak rá a csorda-pásztorok.

A gornyikhoz levitte nemsokára
vállára vetve egy szilaj csobán,
s megvult az alku egy-kettőre: ára
egy korty fenyőviz s egy marék dohány.

A simmentali borjának fogadta
fakorlátos, legeltető helyen,
tőgyén mohón csüngött az istenadta,
és elfeledte, hogy testvértelen.

És elfeledte a futó erecskét,
amely bukfenceket kacagva hányt,
s mel őshomályba fogta gyenge testét,
el a zuzmó-szakállu ősmagányt.

És elfeledte a forrás kis odvát,
amelynek tükre csábitó titok,
s ha eltikkadva meg-megszomjazott, hát
napverte, langyos vályuból ivott.

Kristály-tükörben nem láthatta mását,
mikor a szarva büszkén ütközött,
meg nem sejtette büszke származását,
és borjunak nőtt fel borjak között.

És lett pompás agancsu háziállat,
vadász-szivekbe dobbantó remek,
csudálva nézte, rajta mit csudálnak
csudálkozó kiránduló szemek...

De nyárutón, mikor a kék havasról
omlott a köd, s leszállt az ősz vele,
beláthatatlan, ködruhás magasból
szarvasbőgés bugott a völgybe le.

S akkor: párát zihált remegve szája,
idegen lett palánkos otthona,
idegen lett testvére, mostohája -
s a ködbe hördült, mint az orgona.

ÁPRILY LAJOS

*****
A Z „ÜZENET” ÉS OLVASÓI

A caracasi Szent Erzsébet Nőegylet a protestáns lelkészt is meghívta az őszi szeretetvendégségre.

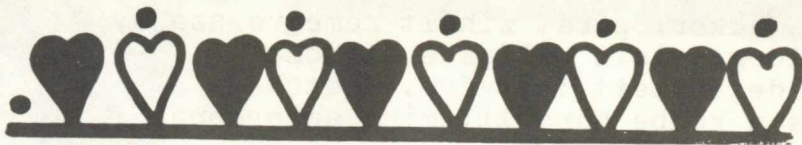
A meghívott lelkésznek egyszerre csak egy szép kerek összeget tettek az asztalára azzal, hogy az "ÜZENET" gyülekezeti lap költségeire küldik. Ezt ő egy aranymondásos bibliajelzõn meg is köszönte.

Amikor másnap megnézte a cimtárat, hogy kinek is küldje el a nyugtát, kitünt azonban, hogy az illetõ nem egyháztag, de még csak nem is protestáns, hanem katolikus, de a lapot járattja, olvassa, és annak költségeihez akar hozzájárulni.

A protestáns lelkész ezen a nem mindennapi eseten elgondolkozott. Végül is örült annak, hogy ilyen gondolkozású katolikus férfit ismerhetett meg, aki nemcsak gyakorolja a felekezeti megértést, hanem kész érte áldozatot is hozni.

Azóta megtudta, hogy nem ő az egyetlen katolikus "testvér"! Többen is vannak, akik szívesen olvassák a lapunkat. és részt vállalnak az előállítás költségeibõl. A keresztyén szív és jellem ma már azt keresi, ami összeköt Krisztusban, és nem azt, ami elválaszt.

*****
"SOHASEM VAGYUNK ANNYIRA BOLDOGOK, SEM
ANNYIRA BOLDOGTALANOK, MINT AMENNYIRE KÉPZELJÜK!"

BETLEHEMBEN CSILLAG FÉNYLIK

Bet - le - hem - ben csil - lag fény - lik,

An - gyal - é - nek száll az é - gig:

"Ör - vend - je - tek pász - to - rok,

Meg - szü - le - tett Jé - zus Bet - le - hem - ben!"

2. A pásztorok utrakeltek,
A jászolhoz elsiettek,
Dicsérték az ég Urát,
Hogy elküldte Jézust e világra.
3. Menjünk mi is Betlehembe,
Angyalokkal örvendezve!
Áldj meg minket Jézusunk,
Töltsd be a szivünket nagy örömmel!

BETHLEN GÁBOR HITVESE IRJA

Köszöntöm kegyelmed, édes uram párom,
Nehéz hadak utján szerencsével járion.
Szoros kapukon át diadal kísérvje,
Rózsakertté váljon sok keskeny ösvénye.

Küldök egy kis élést, mi otthonról tellett:
Most sült fehér cipó, friss kéz alatt termett,
Erdő, mező adta javak vidámsága
Mind csak ide hajlott gyümölcsét kínálva.

Fogyassza jó kedvvel, s hogyha gondol arra,
Akinek betüje is hü szivét vallja,
Mintha csak úgy volna, játékos cseréből,
Küldjön én nekem meg hadi kenyeréből.

Küldjön, hadd izleljem. Selyem abroszomra
Hadd hulljon a dercés, a fekete morzsa.
Böjtös, fanyar éték, de jó lesz az nékem,
Hősöknek ebédja, ebédetlen délben.

Kis fekete morzsák, majd vezetnek messze,
Nagy temérdekségbe, ember rengetegbe,
Száz meg ezer bu, baj, inség sivatagba,
Vérhullásos köznap, könnyes vasárnapba.

Szerelmetes párom! Lám meg vagyunk áldva,
Kik együtt szenvedünk, vér, kin utját járva,
Adatott, hogy egymás jobbik kezét tartva
Jussunk tengereken által kies partra.

Együtt imádkoztunk... Emlékezik régből?
Higyje, kívánságból, játékos cseréből,
Küldjön, édes párom, maga kenyeréből,
Inségek fekete, dercés kenyeréből...

V. SIPOS IDA

- Igehirdetések, előadások -

Az "ÜZENET" ez évi 1. számában Brachna Gábor ny. főesperes ismertette dr. Káldy Zoltán ev. püspök "A diakónia útján" c. újonnan megjelent könyvét. Cikke végén megnyugvással állapította meg, hogy hazai ev. egyházunk népe és vezetősége szereti Istenét és hazáját.

Tóth Károly püspök 50. születésnapjára megjelent könyve most alkalmat ad arra, hogy a hazai református teológiai és egyházi irodalom legújabb irányával is megismerkedjünk.

A könyv "szakmai" értékelésétől eltekintünk, ezt elvégezte a hazai egyházi sajtó. Inkább röviden arra mutatunk rá, hogy Tóth Károly püspök írásaiban és munkásságában milyen kérdések felé fordul hazai egyházunk érdeklődése és felelőssége.

Az egyik legfontosabb kérdés az egyház belső megújulása és a gyülekezetek belső építése. Ezt szolgálják pl. a templomlelkész szentelések beszédei, köztük a kárpátaljai püspök felszentelése is. A hitnek szüksége van templomra, de a gyülekezet lelki ereje, belső gazdagsága a lényeg.

A másik kérdés, hogy a marxizmusnak és a keresztyénségnek történelmi szükségszerű találkozásában milyen legyen a szocialista rendszerben élő egyház mai szolgálata. Mert nyíltan és becsületesen meg kell vallani, hogy az eszmék szembenállása fennáll, s az embert nem lehet csupán gazdasági-szociológiai-politikai alapon megérteni, nyomoruságát pusztán gazdasági uton egy csapásra megváltoztatni. Az ember megváltásra szorul. De az egyedülálló történelmi alkalomban keresni kell a kapcsolat tartást a szembenállás és üldözés helyett. A püspök az egyház feladatának tekinti, hogy küzdjön az éhség ellen a társadalmi igazságosság érvényesítésével.

De mint a Református Világszövetség alelnöke, és a Keresztyén Békekonferencia elnöke azt is az egyház feladatának tekinti, hogy elősegítse a nemzetközi megértést és felelősséget az emberiség békéjéért a bibliai tanítás alapján.

A püspök jól ismeri a latinamerikai feszült helyzetet és annak okait is.

A könyv minden sorából kiérezzük, hogy szerzője szereti hazáját, szereti egyházát, szereti az embert, és mindezekfelett szereti Istent, aki sokféle lelki ajándékkal megajándékozta, és nem könnyű szolgálatát már eddig is megáldotta.

GYÜLEKEZETÜNK ÉLETÉBŐL

RENDKIVÜLI KÖZGYÜLÉSÜNK, melyet szeptember 27-én tartottunk meg, egyhangulag felhatalmazta a Presbiteriumot a Gyülekezet költségvetésében szükségessé vált tulkiadások kifizetésére és megfelelő intézkedések meghozatalára a bevételek biztosítása érdekében.

ADOMÁNYOK. A Gyülekezet Elnöksége külön levélben kérte a hiveket, hogy céladománnyal járuljanak hozzá a rendkívüli kiadások fedezéséhez, mint amilyen pl. az épület tetőzetének halaszthatatlan felújítása volt. A fedzetlen hiány az év első nyolc hónapjában 32.000.-Bs volt.

Ugyancsak kértük a hiveket, hogy a hozzájárulás összegét a fenntartáshoz emeljék fel, mert a 15-20 év előtt havi 5-10 Bs-os járulékból tizedrészét sem tudjuk kifizetni a mai gazdasági helyzetben vállalt kötelezettséginknek.

Az első adományok már beérkeztek, s ezeket nyugtázni fogjuk. Kérjük azonban, hogy a befizetéseket ne halasszuk az év utolsó napjaira. Kétszer ad, aki gyorsan -és jószívv- ad.

KÉT ÖKUMENIKUS ISTENTISZTELETET is tarthattunk október hónapban. 4-én a gyülekezet lelkipásztora tartott igehirdetést a Guadalupei róm. kath. kápolnában, Assisi Ferenc élete példájáról emlékezve meg. 18-án Gróza József kath. lelkész prédikált a protestáns templomban népes gyülekezet előtt. Az egyház szolgálatának eredményességét nagyban előmozdítja az egyházak közötti testvéri jóviszony. Ez a caracasi egyházak között örvendetesen elmélyülőben van.

AZ ŐSZI VÁSÁRRÓL előzetesen örömmel jelentjük, hogy vendégeink nagy és népes számban tekintették meg a népművészeti kiállítást, az eredeti erdélyi és magyarországi művészeti tárgyakat felvásárolták, s jóízűen elfogyasztották az asszonyaink által főzött magyaros ételeket. Izgalmak között nagy sikerrel zárult a nyeremény sorsolás, a boldog birtokosok több főnyereményt vettek át, tekintélyes értékben. A "nagy"sor-

az itt töltött nem hosszú idő és szolgálat értékét.

A budapesti Egyházmegye egész közösségének testvéri áldáskívánását, s a maga személyes köszöntését is küldi a gyülekezetnek s minden kedves magyar testvérünknek Adorján József esperes, akinek egyházmegyéjében van a Külsőjózsefvárosi Egyházközség is, ahol a caracasi szolgálatra Domján János lelkész szabadságot kapott. Adorján esperes többek között arról tájékoztatta a lelkészt és gyülekezetünket, hogy a budapesti Zsinat rövidesen törvénybe kitatja a nők felhatalmazását teljes jogu lelkészi szolgálatra, valamint hogy megindult a budapesti Ráday Kollégium, s benne a lelkészképző Akadémia ujjáépítése - hazai adakozásból, továbbá külföldi reformátusok, egyházak és európai-amerikai egyházi testületek adományából, s állami segítyből.

A VALENCIAI ISTENTISZTELETEKRŐL elismeréssel vette tudomásul a Presbitérium legutóbbi gyűlése, hogy az istentiszteletre járók hűséggel vesznek részt, és buzgón adakoznak. Van, aki a hivek közül 15-20 km távolságról jár be, de van, aki 120 km-es utat tesz meg, hogy a havi templomi közösségen részt vehessen.

AZ URVACSORAI MEGAJÁNLÁSOK szép szokását a gyülekezet tagjai tovább is gyakorolják. A legutolsó alkalommal ö.zv. dr. Nyerges Miklósné ajánlotta meg hálaadással az urvacsorai szent jegyeket.

Kár, hogy ezt a kegyességi szép szokást főleg az idősebbek gyakorolják, és a fiatalabb egyháztagjaink nem gondolnak rá. Kérjük, és buzdítjuk a már konfirmált fiatalabb egyháztagjainkat, hogy amikor urvacsorával élnek, vállalják el, hogy a következő alkalomra ők terítik meg nekünk az Ur szent asztalát.

HALÁLOZÁS. Szeptember 18-án volt Walter Tóth Gyula egyháztagunk temetése. Eszéken született 1915-ben. A szertartást Lesko Károly lelkész végezte. Gyászoló özvegyére, gyermekeire Isten vigasztaló kegyelmét kérjük.

